

Szárnyak nélküli angyal voltam,
Te a démonok seregéből jöttél.
Találkozásunk a sors koholta,
Álomszerű volt mindaz, ami történt.

Egekig emelt szerelmed vehemens perzselése,
Lágy szél rengette tétova fellegem.
Hulló esőként érkeztem vissza e természetbe,
Katakomba setétjébe került megtépázott lelkem.

Hányod azóta is szüntelen a sírba késztet,
Távoli kép a menny édes víziója veled.
Száműzöttségemben csak a paradicsomi remény éltet,
Hogy következő földi létünk édene egyszer akár a miénk is lehet.

(Egy rövid távú, kínokkal teli, ellenben boldog kapcsolat summázása ez, amely emocionális mélységének köszönhetően rengeteg fájdalmat társított az öröm állapota mellé. A fent meg a lent, menny és pokol kontrasztján alapszik az egész vers.)